

Când va fi răpită Biserica / Adunarea?

Adevărul despre răpirea credincioșilor, așa cum ne învață Biblia, pătrunde adânc în viața unui creștin, dacă inima este umplută cu acest adevăr. La răpire eu întâmpin o Persoană pe care o iubesc și despre care știu că și ea mă iubește. Ce înseamnă pentru mine să văd curând pe Acela care a făcut nespuse de mult pentru mine? El a plătit un preț enorm de mare pentru salvarea mea. Și El a făcut aceasta dintr-o dragoste desăvârșită, divină. Pot eu să fac altceva, decât să mă bucur că atunci eu Îl voi vedea față către față?

Pentru noi venirea lui Hristos înseamnă cele mai mari schimbări care se pot imagina. Să subliniem numai câteva puncte:

1. Dintr-o clipă în alta noi vom fi scoși din împrejurările noastre pământești și vom fi duși în întâmpinarea Domnului.
2. În aceeași clipă trupul nostru muritor, caracterizat de boli, ca urmare a păcatului, va fi transformat într-un trup spiritual.
3. Natura păcătoasă – numită deseori carnea în Noul Testament – care acum ne creează atâtea probleme, ne va părăsi pentru totdeauna.
4. Pentru prima dată vom vedea pe Domnul față către față.
5. Cu o fracțiune de secundă înainte de răpire mai întâi vor învia toți cei adormiți (nu morți!) începând de la Adam – deci noi vom vedea pe toți credincioșii pe care i-am cunoscut și pe cei care acum nu-i cunoaștem.
6. Scurt timp după aceea vom sta înaintea scaunului de judecată al lui Hristos, ca să fim descoperiți, așa că tot ce noi aici nu am recunoscut ca păcat și nu am mărturisit, va fi clarificat. Prin aceasta va crește recunoștința noastră față de Domnul, că El a murit pentru păcatele noastre.
7. Vom avea parte de pace și bucurie permanentă, așa cum probabil numai ocazional am avut parte aici pe pământ.
8. Dintr-o dată vom vedea toată bogăția cerească și binecuvântările, pe care Domnul ni le-a dobândit prin lucrarea Sa, și pe care acum noi le cunoaștem numai parțial.

Desigur putem adăuga și alte aspecte. Am putea spune cu cuvintele împărătesei din Seba, pe care le-a rostit când a venit la Solomon: „N-am crezut ce se spunea, până ce am venit și am văzut cu ochii mei. Și iată că nu mi s-a istorisit nici jumătate din mărimea și înțelepciunea ta: tu întreci faima pe care am auzit-o despre tine” (2 Cronici 9,6).

„Răpirea” și „Ziua Domnului”

Răpirea și Ziua Domnului sunt două evenimente ale timpului din urmă foarte apropiate unul de altul, dar ele nu sunt identice. Ziua Domnului este tema apostolului Pavel în prima jumătate a capitolului 2 din a doua epistolă către Tesaloniceni. El accentuează în mod deosebit trei semne, care sunt legate de Ziua Domnului. În prima lui scrisoare către credincioșii din Tesalonic Pavel a arătat diferența dintre „Răpire” și „Ziua Domnului”. La Răpire, Domnul Isus vine ca să ia pe toți credincioșii adevărați, ca apoi să fie împreună cu ei în slavă. Această învățătură este dată în a doua parte a capitolului 4 din 1 Tesaloniceni. Ziua Domnului, care se întâlnește în prima jumătate a capitolului 5 din 1 Tesaloniceni, conține

evenimentele legate de revenirea Domnului pe pământ, ca să întemeieze Împărăția glorioasă, precum și necazul (care urmează după răpire), reîntoarcerea Domnului ca să judece și timpul Împărăției Domnului pe pământ.

Noțiunea „răpire” nu este în Biblie. Ea este derivată de la cuvântul latin cu înțelesul de „a smulge”; astfel venirea Domnului pentru „smulgerea” Bisericii Sale de pe pământ este numită „răpire”. Răpirea este numită în 1 Corinteni 15 o „taină”. Este o învățătură, care nu a fost revelată în Vechiul Testament, dar acum ea a fost revelată și aduce lumină nouă în Noul Testament. Fapt este, că acest adevăr a fost revelat apostolului Pavel direct de către Dumnezeu: „Iată, în adevăr, ce vă spunem (învățătura despre răpire) prin Cuvântul Domnului” (1 Tesaloniceni 4,15). În orice caz Ziua Domnului din viitor nu este o taină. Ea a fost dezvelită pe deplin în Vechiul Testament, și Domnul prezintă aceste adevăruri revelate în vorbirea Sa de pe Muntele Măslinilor. Acestea se referă la evenimente viitoare (Matei 24 și 25; Marcu 13; Luca 21).

Răpirea poate avea loc în orice moment. Ea este foarte aproape să aibă loc! Nu mai este nici un semn profetic, care trebuie să se împlinească, înainte ca Domnul să revină în văzduh, ca să ia pe credincioși la Sine. Pe de altă parte trebuie să aibă loc semnele care sunt în legătură cu Ziua Domnului, înainte ca să vină Ziua Domnului.

Tocmai acesta este argumentul apostolului Pavel în 2 Tesaloniceni 2. Credincioșii din Tesalonic sufereau prigoane și ispite (1 Tesaloniceni 1,6; 2,14; 2 Tesaloniceni 1,4). Unii credincioși au ajuns să aibă presupunerea greșită, că probabil Ziua Domnului ar fi și venit chiar, deoarece ei treceau prin aceste necazuri. Începând cu versetul 2 din 2 Tesaloniceni 2 se pare că în afară de aceasta unii învățători falși, unele prorocii false și chiar unele scrisori false, ca și cum ele ar fi de la apostolul Pavel, sprijineau părerea greșită că Ziua Domnului a și început chiar. Pavel a corectat această neînțelegere și această interpretare falsă, și el le-a spus adevărul: „Credincioși din Tesalonic, nu vă îngrijorați cu privire la revenirea Domnului! Nu vă neliniștiți cu privire la răpire, ca și cum Ziua Domnului ar fi și venit, nu luați în seamă ce vi se povestește! El nu a venit încă! El nu este încă aici! Mai întâi trebuie să aibă loc răpirea, și semnele referitoare la Ziua Domnului nu s-au împlinit încă.”

Care semne? În acest capitol sunt trei semne: venirea căderii de la credință sau rebeliunea, dezvăluirea „omului păcatului” sau a „omului fărădelegii” și darea la o parte a ceea ce ține în frâu rebeliunea împotriva lui Dumnezeu.

Căderea de la credință nu a venit încă

1. Ziua Domnului nu poate veni înainte să aibă loc căderea de la credință. Căderea de la credință înseamnă o „întoarcere” de la adevărul respectat odinioară. Este o tăgăduire și renunțare la credință. În istoria Bisericii a existat pretutindeni cădere de la credință și apostafi, dar 2 Tesaloniceni 2 vorbește despre o îndepărtare mare de la credința avută odinioară și o rebeliune mare, activă, împotriva lui Dumnezeu – o decădere și o rebeliune care influențează toată creștinătatea.

Apostolul Pavel spune credincioșilor din Tesalonic, că această decădere trebuie să fie prezentă în timpul când va fi Ziua Domnului. Și deoarece această rebeliune și această întoarcere de la credință încă nu a avut loc, nici Ziua Domnului nu a venit. El încă nu a venit! Cu toate că sunt foarte multe abateri de la adevăr și multe secte în cei 2000 de ani de istorie a Bisericii, totuși tăgăduirea în masă și renunțarea la credința creștină nu a avut încă loc. Dar

acest timp va veni! Cândva în viitor, probabil curând, creștinătatea va lepăda fundamentele credinței creștine și creștinătatea, așa cum vedem din versetul 4 din 2 Tesaloniceni 2, se va închina unui om, care se dă ca fiind Dumnezeu.

Ce va da naștere la această rebeliune împotriva lui Dumnezeu? Ce părere ai? Este vreo îndoială, că motivul este răpirea Bisericii adevărate? La răpire toți credincioșii adevărați vor părăsi pământul acesta, dar „creștinismul” va rămâne. Vor fi în continuare „biserici” și „lucrări”, dar toate vor fi biserici apostate și lucrări apostate. Când credincioșii fideli vor părăsi cursul evenimentelor, nu va mai fi nimic altceva decât numai decădere de la credință. Acesta este un argument puternic pentru faptul că răpirea va avea loc înainte să aibă loc pe pământ marele necaz prorocit.

Omul păcatului nu a fost încă descoperit

2. *Ziua Domnului nu poate veni înainte ca „omul păcatului” să nu fie descoperit.* Cine este acest „om al păcatului” sau „omul fărădelegii”? Este antihrist, căpetenia autorității răului. El nu este satana, deoarece în versetul 9 din 2 Tesaloniceni 2 el este diferențiat de satana. Cu toate că el este numai un om, acest antihrist, care va veni, va avea pretenția că el este Dumnezeu. Timpul verbului „a descoperi”, din 2 Tesaloniceni 2,3, în limba greacă arată că adevărata lui identitate de „om al păcatului” este ascunsă până când el obține puterea, dar la momentul decisiv va fi descoperit ca antihrist. Dar aceasta încă nu a avut loc!

Versetul 4 din 2 Tesaloniceni 2 arată că antihristul din viitor se va așeza în Templul reconstruit și hulind va afirma că el este Dumnezeu. El va așeza chipul unui idol în Templu și va face pe fiecare să se închine acestui chip (Apocalipsa 13,14). Aceasta este „urâciunea pustiirii”, așa cum ea a fost prorocită de prorocul Daniel (Daniel 9,27; 12,11) și la care Se referă Domnul nostru în evanghelia după Matei 24,15. În cartea Apocalipsa 13,15 se vede clar că antihrist este capabil să dea chipului idolului însușiri caracteristice de viață. Acesta va fi unul din „semnele și minunile mincinoase” ale lui antihrist, așa cum se amintește în 2 Tesaloniceni 2,9.

Observă că „omul păcatului” este condamnat la nimicire (2 Tesaloniceni 2,3). Cu toată aparenta lui putere și autoritate, el va fi nimic, când Domnul Se va reîntoarce în putere și maiestate pe acest pământ: „... pe care Domnul Isus îl va nimici cu suflarea gurii Sale și-l va desființa cu arătarea venirii Sale” (2 Tesaloniceni 2,8)! Zilele puterii și domniei lui antihrist vor dura puțin. Nu știm, dacă el nu este deja acum în viață, dar putem spune cu certitudine că Ziua Domnului nu va veni înainte ca omul păcatului să nu fie descoperit.

„Cel ce oprește” nu a fost luat încă din cale!

3. *Ziua Domnului nu poate veni înainte ca cel ce o oprește acum să fie dat la o parte.* Cine sau ce este acest „cel ce o oprește”? S-au făcut tot felul de presupuneri, inclusiv că ar fi anumite legi omenești și guverne. În orice caz se pare că cel „ce oprește” nu este nimeni altul decât Duhul Sfânt. Prezența actuală a Duhului Sfânt reține „taina fărădelegii, care a și început să lucreze” (2 Tesaloniceni 2,7). Cum împiedică Duhul Sfânt răul din lumea actuală? El o face prin Biserica adevărată, prin prezența Sa în fiecare credincios adevărat în Isus Hristos. Duhul Sfânt locuiește în Biserică (1 Corinteni 3,16) și El locuiește și în fiecare credincios în parte (1 Corinteni 6,19). Creștinii trebuie să fie sarea pământului, pentru ca decăderea morală și

corupția să fie încetinite (Matei 5,13). Dar la răpire creștinii vor părăsi pământul acesta. În acel moment Duhul Sfânt, care acum împiedică rebeliunea și răul, va fi atunci „dat la o parte” (2 Tesaloniceni 2,7), deoarece adevărata Biserică va fi luată de pe pământ. Atunci va veni un timp de necaz, pe care lumea niciodată nu l-a văzut, așa cum a spus Domnul nostru (Matei 24,21).

În ziua de Rusalii, când a fost constituită Biserica, Duhul Sfânt a venit ca să locuiască în credincioși și în Biserică. Duhul Sfânt este în lumea aceasta ca să ajute pe credincioși (Ioan 14,15-18.26-27), și la răpire El va părăsi pământul acesta împreună cu credincioșii. Evident, după răpire Duhul Sfânt ca a treia Persoană a Divinității va fi atotprezent, dar El nu va mai fi ca Acela care oprește fărădelegea, după ce Biserica va fi răpită. Aceasta este o parte a „tainei fărădelegii”, pe care Dumnezeu o revelează în Cuvântul Său. Cu toate că fărădelegea există și astăzi, ea va ajunge la un punct culminant îngrozitor, înainte ca Domnul nostru să Se reîntoarcă glorios ca să guverneze acest pământ. Astfel, Ziua Domnului poate veni abia atunci când „cel ce o oprește” va fi dat la o parte.

Un îndemn practic

Niciodată nu ești prea tânăr, ca să studiezi prorocia! În mod obișnuit noi spunem: „Niciodată nu ești prea bătrân pentru a face una sau alta”. Ei bine, aici avem opusul practicii noastre obișnuite: niciodată nu ești prea tânăr, ca să studiezi prorocia! Este un adevăr profetic foarte important în 2 Tesaloniceni 2. Probabil gândești, această parte a adevărului este prea grea pentru credincioșii tineri, dar apostolul Pavel gândește altfel în privința aceasta! Acești credincioși din Tesalonic erau veniți de curând la credință – mulți dintre ei veniseră numai de câteva luni la Domnul. Cei mai mulți dintre ei nu erau încă instruiți spiritual și erau fără cunoștințe, și - niciunul din ei nu a frecventat o școală duminicală! Dar privește, ce le scrie Pavel în prima lui scrisoare: „... și cum v-ați întors la Dumnezeu de la idoli, ca să slujiți Dumnezeului Celui viu și adevărat și să așteptați din ceruri pe Fiul Său, pe care L-a înviat dintre cei morți, pe Isus, care ne scapă de mânia viitoare” (1 Tesaloniceni 1,9-10). În cele două scrisori scurte ale sale adresate credincioșilor din Tesalonic, Pavel a scris mult despre evenimentele viitoare. Pavel nu susținea punctul de vedere – și nici noi să nu-l susținem – că credincioșii tineri nu ar putea să se preocupe cu învățăturile grele! Învățătura noastră profetică ar trebui să fie echilibrată. Noi nu ar trebui să accentuăm prorocia în detrimentul celorlalte adevăruri; dar noi nici nu ar trebui să ezităm să studiem prorocia. Niciodată nu ești prea tânăr pentru a studia prorocia!